

Так пишуть самі робітники й селяни Радянської України про своє життя й працю

НА УКРАЇНІ РОЗВИВАЄТЬСЯ ІНДУСТРІЯ БИСТРИМ ТЕМПОМ

Лист тов. А. Захарова з комуні ім. Джана Ріда в Одеському районі.

Лист до тов. Головатого в Тортонто, якого надіслано до редакції "УРВ" для розміщення в часопису. Містимо листа повністю.

Пробач, що так довго не писав, бо не було вільного часу. Подумавши, що на вільній Україні, та ще і в комуні, роблять довші години праці, як у капіталістичних державах. Ні, не заняті ми довгі години фізичною роботою, а заняті вечорами й у вільний час політичною роботою. Проводимо усієї життя, лекції, працюємо по рідним гуртам, відбуваються засідання ради, загальні збориши комуні. Словом, календарний план роботи не вмістив на один день одної роботи, а по дві, три на один вечір.

Ти хочеш, щоб тобі описати про життя на Україні. На Україні краще життя, індустрія розвивається бистрим темпом, як іде в капіталістичних країнах. Безробіття зникло, і робітник не думає про завтра, бо його може прогнати від праці фабрикант і опиниться без средств до життя. Закладають великі зернові фабрики, селянство колективізується, комуні впровадять, великі господар-

ства і зерно-фабрики закладаються комбайнами. Усіх шкіл, університетів будують, робітничі і селянські діти заповняють школи, технікуми, усіми вечірні курси. Не будують лише в нас церкви і на повів не вчать. По селах по-установлювані радія, кінотеатри.

Я читав газету "Укр. Роб. Вісті" з Канади, знаходжу між іншим, що в Канаді петлюристські недобитки організують січові стрілецькі та стрілецькі громади. Питаю: Нащо? Може проти польської шляхти і польсько-українського фашизму-автє, що катують українського робітника і селянина на Західній Україні?

Ні, вони організують їх на те, щоб в радянському робітничій і селянщині принести таку "свободу", як її мають зарпатрудни Західної України. Хочуть принести на Радянську Україну поміщиків і фабрикантів. Та радянські робітничі і селяне скинули вже зі себе панське ярмо і не дадуть жадній дряній відбраті від себе свободу, за яку воювали і здобули в Жовтневій революції.

А. Захарків.

НЕ ВДАЄТЬСЯ БУРЖУЯМ ЗІРВАТИ ПЯТИРІЧКИ

Лист селянина Тов. Заморні з Харкова, Радянської України.

Лист від селянина-агронома Заморні, що в 1924 році втік з Польщі на Радянську Україну.

Зміст цього листа поділяю українцями, надіслав його тов. В. Хома з Нью Вест Мінер, Б. К. Лист писав брат його дружини. "Безробіття в нас зникло, зарпатрудни ми вистарчав в нас сили робочою, особливо кваліфікованою. Припадає суди багато ніців та інших чужоземців. Будівництво прова-

дяться колючими. Буржуя кричать про радянський домінг, стараються зірвати п'ятирічку, але це їм не вдається. Ми маємо сильну армію, кожний боєць добре політично писемний. Інтервенти не дуже зміло їдуть, бо знають, чим то пахне для їх війна. Це найкраще викавав конфлікт на Далекому Сході на східно-китайській залізниці".

Стелан.

ЛЕДАРАМ НЕМАЄ МІСЦЯ В РАДЯНСЬКІЙ КРАЇНІ

Лист селянина з комуні ім. Леніна у Голохвастах, Волоцького району Радянської України.

До редакції УРВ наївив лист від тов. Дягоґама, що перебував колись в Канаді й переїхав у Радянську Україну, де й перебував зараз. Листа містимо повністю.

"До "УРВ" від Дявоґана Терна, с. Голохваста, на прикордонній поліції село Вільховець. Хочу доповідати в Канаді й порозумітися з товаришами й товаришкями в Канаді.

Я перебував в Канаді від 1913 до 1927 року. За цих 13 років я чимало наумався за робою і не мію навіть ніда там шаста. 7 років я перебував в Ошаві, працював там на фонді на лисен флорі і допрацював до того, що мусів покинути Канаду й вїхатися до Радянського Союзу.

В 1928 році я вступив в колектив, а в 1929 році ми вельшлю перейшли на колективне господарювання. Ми склали загальні збори рад і установили зідатися в один величезний колектив (іменем Леніна). Тепер маємо в тому колективі 205 господарств. Землі орної маємо 800 десятин, коней є в нас 85, корів 100, телат 62, свиней 83. З будинків є в нас: 2 конюшні, 1 короварна на 100 корів, 1 свинарник на 100 свиней.

На 1931 рік маємо ставити нову од-

ну короварну на 100 корів, з свинарні по 100 свиней, одну солонину башку, конюшню маємо. Так само башку (дально парову на купелі) теж маємо. Маємо теж усе знаряддя сільсько-господарське. Озимини засіли 249 десятин, ячменю будемо сіяти 145 дес., гречки 37 дес., бараболь 52 дес., кормових буряків 17 дес., цукрових буряків 120 дес., конопель 5 дес., городини 12 з доводиною дес., кмєну 3 десятин, віса 40 десятин землі.

В нас є дута й струнна оркестра. В наслідок нашой праці голохвастинський колосес ім. Леніна є зараз в такому стані: капітал колосену, до якого входить майно і гроші, вносить 40.402 карбованців. Неподвійний капітал становить 32.225 карб. Власних коштів на поточному рахунку є 14.937 карб. на 1930 рік.

Операційний рік закінчили з чистим прибутком в 60.912 карбованців 4.25 копійок. Оту суму ми розподілили так: до розподільного фонду відзначили 6.091 карб., або 10 відсотків до асеруційного і насинного визначили 223 карб., на утримання непрацездатних відзначили 1.219 карб., на непередбачені витрати відзначили 1.179 карб., а решту грошей, 47.043 карбованців розподілили поміж членів колективу.

У нас живється так: хто робить, той має. Ледарям немає місця в радянській країні."

Дявоґан.

А ЩО ВИ ТАМ МАЄТЕ В КАПІТАЛІСТИЧНИХ ДЕРЖАВАХ — ПИТАЄ РОБІТНИК СРСР

Лист робітника зі села Петрівки, Ставівської округи, УСРР.

До редакції "УРВ" надіслав тов. С. Козицький з Кемери листа від свого однесельчана що зараз перебуває в Радянській Україні й зветься Гаврило Коховський, син бідного селянина. Листа поділяю в цілості, за вінником особистих справ.

"Дорогий однесельчано, ти

прохаеш, щоб я тобі описав все. Значачу, що все те, що пишуть про нашу надвичайну бідну, то це є біда, але ж не для Радянського Союзу, а для капіталістичного світу. Ми в сучасній мент робимо великі напруження по відбудові нашой важкої індустрі, у чому вже маємо великі досягнення. Так само в

сільському господарстві також широко розгорнули колективну працю. Розвиваються калосени та артилі. В радянській країні немає безробіття, навпаки, в нас бракує робітників по різних кваліфікаціях.

А що ви маєте по капіталістичних державах? Ти питаєш, чи буде виконана п'ятирічка. Так, робітничі й селяне СРСР знають, що в майбутній боротьбі з буржуазією можна буде справитися тоді, коли пролетаріат матиме розгорнуту важку промисловість та сильну техніку. За виконання п'ятирічки в чотири роки борецца селянин і робітник і вже в деяких галузях праці п'ятирічка буде виконана в три роки.

Тепер, коли ми вступили в третій рік п'ятирічки, дуже багато змінилось. Робітники, що жили колись в дуже лихих приміщеннях, зараз переселені в ново збудовані гарні будинки й мають у них усіма вигоди життєві. Робітничі й селяне мають свої клуби, читальні, читають газети. В радянського робітника піднеслася культура на високій щабель.

Г. Колгановський.

КОЖНА КУХАРКА ПОВИННА ЗНАТИ УПРАВЛЯТИ ДЕРЖАВОЮ.

Лист тов. Вовка з Червоногороду, Радянської України.

Недавно вкоротили уривки з листа тов. М. Вовка з Червоногороду, Радянської України до тов. С. Букаса в Бритнн Колумбі.

"В другій половині 1929 року ми маємо вже величезні наслідки у відношенні колективізації. Селянство саме зрозуміло добро колективу і стало на соціалістичний шлях. Великими гуртами стали йти селяни в колективи.

Деякі слів про життя в колективі. Днем працюють усі. Вечером усі вчаться. Вчаться в клубах, в партійних школах, в лікневах, безвірничих гуртках, у військових гуртках, та гуртках по радіо й інших. Там то й виконується Ленінове гасло: "Кожна кухарка повинна знати управляти державою". Словом, кожний має змогу вивчити те, що йому є потрібне для будівництва нового соціалістичного життя".

М. Вовк.

НАШІ ДОСЯГНЕННЯ І ЗРІСТ — ЦЕ ОСИКОВИЙ КЛИН В СПИНУ БУРЖУЯМ.

Тов. Цибуляк надіслав до редакції "УРВ" листа від свого брата на Радянській Україні, якого поділяю українцями.

"Що ж тобі написати про Радянський Союз. В листі багато не поміститься, а більше чим пишеться в часопису "Радянське Село, або в "Українських Робітничих Вістях", я написати в листі не зможу. Од не мушу тобі сказати: в нас твориться велике діло, немчане в світі. Розвиваючи промисловість і сільське господарство, наш уряд цілковито зліквідував безробіття. Мало того, в нас зараз не достает робітників. Робота кинить в нас, як і кітлі. Влада наша заслужує на увагу не лише в нас, але і в працюючих усього світу. Тай буржуазія не спускає очей з наших досягнень, кожній мінуті рада б в крові нас затопити. Наші досягнення і наш зріст — це смерть буржуазії, це осиковий клин в спині буржуазії.

Треба зашудувати, як вільно і свобідно живе й розвивається наш нарід на Радянській Україні, а як терпить і бідує на Західній Україні, де людей катує, граблять усе потрібне винищать палать.

Лесь.

Голоси робітників і селян Західної України, спльондрованої польською шляхтою й українськими панами

НАТ УКРАЇНСЬКИХ ТРУДЯЩИХ — ПІЛСУДСЬКИЙ, ЗНОВ ПАЦИФІКУЄ СЕЛА НА ЗАХІДНІЙ УКРАЇНІ

Лист зі села Спасова, повіту Сокаль. Написав один селянин до "Укр. Роб. Вістей".

До редакції "УРВ" наївив лист від селянина зі села Спасова, що зістало знов спочатком місяця березня ц. р. розгромлене бандитами ПІлсудського. Зміст листа звучить відлості: "Дороженька родино. Пишу до вас лист, хочу описати за наше життя, яке ми маємо під польською шляхтою.

Того тижня професор наїспів, "любі діти шкільні приїхали по 15 грошей від ПІлсудського. Діти не хотіли принести, бо в нас йде все напоперек від минулої осені, як накарна експедиція була. Професор виганяв дітей додому за грешми, а деяких дітей замикав. Родичі дітей ходили до професора, а він зі своєю лівкою говорили, що коли б вони не були просили минулої осені своїх владств, то вельшлю, що було нас, було б нам усім пошмило руки. Цу було в четвер.

В п'ятницю погоріла тому професорові стодала. Люде казуть, що бачили, як він підкурював пічолі і зайів фаєрверку з вогнем до стодалі. Суділи самі бачили, як стодала авипалєтсі середини. Як прийшли люде рятувати, то професора не могли добудитись. "Спав". Він ще ніколи не лягав так зарпатрудни, стодала горіла в 9 годні ввечерю, а він все йшов спати в 11 годні.

З того видно, що він самий заплив стодалу, бо він хотів її спредати за \$100, лише йому ніхто не хотів дати стільки грошей. Тепер він каже, що то люде йому спалили. Він закликав в село 10 жандармів і вони шукали за "винником". 4 діі ходили по селі і брали людей, та відвозили фабрикантами до Тартакова на жандармський постерунок. 70 селян забрали зі собою, а по 12 люде їм мусів зночати йти на варту. Тих селян, що брали їх на постерунок, розібрали до голого і били до втрати притомности. Кого отак любили, кидали до льоху, багато з них поперемерзли і тепер лічаться.

Дуже збили Івана Краєвцю, Тому Палєцу, Василя Палєцу, Марка Мельника, Сильєстра Цикуного, Петра Радельчика, Іванчукових — Іоєифа Дмитра і Марину, Івана Фіґаса, Накончич обидвох, Івана Проци і Панаєсових Міхалка, Феді і Пуру, Якема Луциковича.

В неділю приїхала комісія зі Львова і два дохотрі. Та чим вони нас більше бють, тим гірше наїд завзятій. Навіть малі діти вже в нас співають революційні пісні, що приїде день розплати..."

КАРНІ ЕКСПЕДИЦІЇ ПІЛСУДСЬКОГО НАДАЛИ ВИМОРДОВУЮТЬ СЕЛЯН І РОБІТНИКІВ

Листа написала селянка зі села Орніковець, повіту Копичинці.

"Люде тут в селі так мучать і знуцаються над ними, що не вмію тої то наїсати. До села прибуло зараз багато жандармів і дуже знуцаються над людем. Не перебірють вже ж хто українць, чи поляк. Однаково карать усіх, так що витримати не можна. Вони розкидають стїжки і вельшлю зв'язь на солому, шукають зачим є в стодалах і по хатах.

Тепер ходять по селі жандарми і вельшлю заплівають, та подвають до суду за найменшу річ: за пса, за сміття, за гній, комін і т. д. Навіть, як хто до кірниць приїде у двох, то не можна горизити одні до одного бо їй те

заплівають і карать гостро. Увечер по 8 годні то навіть на доїриві не вільно йти, зараз карать грешми та тюрмою. І дуже багато треба вартувати, вельшлю треба йти на варту, де лише жандарми прикажуть. Податки чимраз більші. Що треба купити в місті, усьо дороже, а спродати то тине. Я курчила взуття для дитини то заплатила 50 золотих, а корєць жита 10 золотих, а пшениці 12 золотих.

Я негодна тобі описати того вельшлю, але правду пишу, що люде аж дуріють з клопоту і я сама жити не хочу, бо не можу дивитись на ту несправду навколо нас."

НЕ ОДИН ВЖЕ З НАС БЛИЗЬКО СМЕРТІ, РАНИ ЯТРАТЬСЯ ВІД ПОБІВІ

Листа написав селянин зі села Шили, повіту Збараж.

"В наше село впадо поверх 140 жандармів і то всі мали буні зі собою. Вперед зачали винищити памятник Т. Шевченка та кооператив, а офієли давай розбїгаться по хатах. Приказували варити їм кури, та йти за горіюкою до коршнів, як таїкож за тютюном і чого лиш їм забавляють. Як хто спротивлявся, що не має звідки, то били бусами до смерти.

Наколи настає ранок, даєтї розвас, щоб всі відіодзі зі села зіхались. Ми зіхались і чекали кілька годин, потім вони зачали розвивати будинки і розкидати стїжки, винищили все до тла.

Пишу тобі товаришу правду, як стало троєх жандармів коло мене, то били, куди попало і не було ратунку. А наколи те скінчилось, то бунісьмо тиждє спокійні, аж поїхавши не приїхало військо. Військо зігнало люде зі села на одне місце і за чергою витягали з товни по одному чоловікові, клали на стільце, один жовїрві сідав на голову, а другий на ноги і били по 300 і по 400 бучів.

Не один вже був близько смерти, рани ятраться і не знати як далше буде.

В Розпощинцях так само би- лезах розповівстві, яка в нас біда. Неодеть, що селянин так бідний, бо все наше по нічому, пшениці 100 кїльограмів по 12 золотих, а рента збіжжя по 10 золотих і више.

А безрога, що конгувала тому рік назад \$30.00, тепер лиш \$7.00 а як селянин хоче купити щось в місті, то стоїть все в тій самій ціні, зівсім нічого не сталіло."

ЕДМОНТОН, АЛТА.

Стараним організаційно-освітнього комітету при укр. роб. організаціях в Едмонтоні, узлаштовуються в місяці травні в Укр. Роб. Домі мітінгі та лекції в такорому порядку.

Осьятком.

В СЕМИРІЧЧЯ КРИВАВОЇ МАСАКРИ ТРУДЯЩИХ ЗАБОЛОВОТА НА 1 ТРАВНЯ

НА 1 ТРАВНЯ 1924 Р. ПОЛЬСЬКА ПОЛІЦІЯ ВЧИНИЛА КРИВАВОЇ МАСАКРУ ТРУДЯЩИМ ЗАБОЛОВОТА Й ОКОЛИЦІ НА ЗАХІДНІЙ УКРАЇНІ, ЩО ДЕМОНСТРУВАЛИ В ТОЙ МІЖНАРОДНІЙ ДЕНЬ.

Фішер Бренч, Ман.

З-за високої ганківської могоїд зішло сонце і своїми золотими проміннями освітло верхи карпатських гір. Помалу відносилася соншина куля все вище та вище і вкінці її проміння купались підгірські села на Покуттях.

Ще далеко до сходу сонця збудились пташки і весело вїспїували на полю та в дугах над водою. Соловейко аж заходився в лузі від тьохкання. Зі сходом сонця цей спів пташок став ще сильніший, перемінявся він в один загальний концерт всіх співучих птахів, вїщувів галицької весни. Здавалось, що цей спів є нині голосінній, краєвий, билив гармонійний, як будького перед тим. Здавалось, що пташки змалгались між собою за якусь нагороду за свій спів, бо коли соловейко тьохкав в лузі аж заходився, то сива зозуля в лїсі своїм приємним "сидуку" старалась заглушити тьохкання соловейка, виграти нагороду.

В тім самім часі, коли пташки на полю, в дугах і лісах змалгались в собою в співі, в підгірських селах, в одні і той самій час далися чути голоси трубок. На високих деревах замакли червої прапори, на поротах винїли червої плакати.

Бун не день 1 травня 1924 р. День, в якому Заболотова зістала замисана кривавимми-бусками в історію вїзвольної боротьби українських селян і робітників на Західній Україні.

Весна в повнім розгарі, краса на двірї не до описання. Вчора селяни увїхались на полю коло весняних робіт, мов мураші. Нїні не вїдано, щоб вони йшли в поле. Бо день 1 травня вирішили селяни Покуття впрочисті відвистькувати в місточку Заболотова. Вїйшла з хатів селянська біднота в святничнх строях, як старші та і молодші. Недалого всі голови туді були запоповнені демонстрантами. Звїялася поліція, мов з-під землі і зачала кольбами розганяти селян, але дарма.

Тисячі селян Свїтшини і Коломиїнши русили різними шляхами на віде до Заболотова. По дорозі доводилось їм зводити боротьбу з поліцією, але вкінці з великим трудом владі їм всім добулось до місточка і ставути на заріноків над Прутом. 20-тисична громада селян рішила за псаку їїну відвистькувати з мільйонами протеларіату цілого сїту велике свято 1 тревні.

Замаяли на заріноків червої прапори, а з тисячів селянських грудей понїсся могутній спів Інтернаціоналу. Здавалось, що могутній спів Міжнародного гимну дійшов до хомівських гір, потрає ним, і зїймаючись понад них, полетів сїтами, щоб будити всіх пригноблєних селян сїту до боротьби за нове, вільне життя.

Бистротекучий Прут здивувався. Він ще ніколи не бачив такого здїяну сїльської бідноти. Він дав приказ своїм водам, щоб на хвилину перестали бистро шуміти. Він прислухувався бадьорим словам Інтернаціоналу, а коли 20-тисична селянська маса зїїнчала співати вїзвольний гимн, вода Пруту згадила ще бистріше, як перед тим. Здавалось, що слова Інтернаціоналу ввали на розбурхані води ріки і могутний, бистрий Прут понїє їх на своїх фїяхах через зелену Буковину аж до Чорного моря. До Радянського моря, розказував йому про те, як селяни Західної України боряться за встановлення радянської влди, як проливають за неї свою кров, як мучаться в тюрмах польської шляхти.

Скїнчився спів Інтернаціоналу, вистїпів промовець і вїгословис коротку, паку промову. Полїція намагалась дїстати промовця в свої руки, щоб з ним опислі розправитися по своєюму. Та промовець був безпечний, бо многотисична громада округи жила його мішнім перстенем.

Нарешті величезний поїзд рушив через ринок. Полїція ще раз спробувала арештувати промовця і відбраті червої прапори. Не мала вона успіху і шим разом. Гончі собки польської фашизму дали салуку. Трьох впадо труном, а десїтєк селян зістали ранені. Між вбитими був 18-літній селянський син В. Дашкевич. Він був хорунжим. Коли побачив, що прапор Комунїстичної Партії Західної України може попасти в руки поліції, він зїїмив його з держакі і сховав за пазуху. За нього він і поїб.

Куля польської поліції прошала його грудь і червої прапор це раз скупався в крові молодого героя селянського вїзвольного руху.

Але ця траґедія не зламала твердого постанови селян Західної України боритись проти польської шляхти під червонім прапором Комунїстичної Партії Західної України аж до того часу доки Західна Україна не стане складовою частиною Радянської України. Червої прапор став для них ще дорожчим, бо вони скупали його у своїй власній крові в Заболотві в день 1 травня 1924 року.

Канадійські фармери і робітничі! Коли читаете ці рядки про героїство українських селян в Заболотві, то поставіть собі дорожчик червонім прапором так, як дорожчик шим селян в Заболотві на 1 травня 1924 р. Тов. В. Дашкевич воль віддати за нього своє життя, чим допустити до того, щоб він попався в руки озмірлів польської поліції. Знайте, що плашки під червонім прапором працюючої класа капіталістичного сїту осуеть бодитесь з тяжкого ярма і виборе собі краще життя. Гонїть від себе тих мерзотників, які стараються сплївнїти той прапор, за який під цей час проливають свою кров тисячі селян і робітників в капіталістичних країнах. Бо цей прапор є символом кривавої боротьби праці з капіталом, є символом остаточної перемоги праці над капіталом. За нього українські селяни в Заболотві пролили свою кров.

Вічна пам'ятка пернім українським селянським героям Західної України, що віддали своє життя за комунїстичні ідеї!

Хай живе солідарність працюючих! Хай живе 1 травня! Хай живе Комунїстична Партія Канади!

Учасник.

ЗНОВУ НАРНОВШІЯ КОРАБЛІ.

Щим дїями ступлено на воду в-збудованим німецький папшерник "А". Вїськово-морські і націоналістські кола вїсякою підкрєстували бодію могутності папшерника. Будуючи його, використали всі заповнені теперїнної вїськово-морської техніки.

РОБІТНИКИ ВИКИНУЛИ ЗА БРАМУ ДИРЕКТОРА ФАБРИКИ.

2.700 страйкерів на варшавському кавчому заводі дирекція з-тримала заробітну платину. Робітничі накінули директорові ланух на голову й викинули його за браму фабрики. Дирекція оголосила про закриття підприємства. Робітники заволоділи заводом і заявили, що не заїплять його, доки не задоволять їхні вимоги.

СПЕЦІАЛЬНИЙ МІТІНГ ВСЕГО ЧЛЕНСТВА ВІДЛІВ ТУРФ-ДІМ, ЖІНСЬКІЙ, СЕКІЙ МОЛОДІ, РОБ. ЗАП. ТОВАРИСТВА І ТОДОВИРНАЗУ у Вінніпегу

— відбудеться —

В НЕДІЛЮ, 3 ТРАВНЯ В УКР. РОБ. ДОМІ

На шім мітінгу буде порушення до обговорення і вирішення одна дуже важна справа. Обновком кожного члена і членкині повищих організацій прибути на цей мітінг. Приходить всі на час. Початок мітінгу в годні 2-їй пополудні.

ТРАНСКОНА, МАН.

Щим подіється до відома всім українським робітникам і робітницям Транскона, що в п'ятницю, 1-го травня, відбудеться в Укр. Роб. Домі КОНЦЕРТ-МІТІНГ. Початок в годні 8.30 ввечерю. Всту за вільними датками при дверях. Приходить громадно і приходіть на час.

Рівно-ж подіється до відома, що в суботу, 2-го травня, драмсївистурок при владі ТУРФ-ДІМ відотворє в салі Укр. Роб. Дому дуже гарну в поичиоку робітнику драму-траґедію на п'ять дій, п. н. "ДІТИ НУЖДИ". В згаданій драмі-траґедії дуже владно змалюване життя бідної єврейської родини та відношення до неї такї "рідних братів" єврей-благітві. Це іштуку повніш побачити всі робітничі й обітїничі. Штука трається перний раз в Трансконі. Правдоподібно, що не буде остання вистава цього сезону, тому на виставу "Діти нужди" повинні бути громадяно всі члені і членкині наших організацій, як рівноже всі українські робітничі та обітїничі. Говоріть про виставу "Діти нужди" всім та приходить самі громадяно. В їй драмі виступать наші здібні аматори та аматорки. Вступ лише 25 і 10 ц. Початок ридне в годні 8.30 ввечерю. Не відете довше, а починаємо товчо в годні 8.30! Запам'ятайте це й приходіть на час!